

Р Е Ш Е Н И Е № 725

гр. Перник, 30 октомври, 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди и четиринадесета година в състав:

Председател: Стефан ***

Членове: Слава Георгиева
Ивайло Иванов

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия *** КНАХД № 715 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение № 163, постановено по нах дело № 1751/2013 г., РС Перник е отменил издаденото от Директора на ДИТ “СО” наказателно постановление № 23-2307228/10.IX.2013 г., с което на “***” ЕООД, гр. Перник, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева, за нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ. Срещу това решение на РС е подадена касационна жалба от АНО, с оплаквания, че решението на РС е незаконосъобразно. Искане за отмяната му, тъй като фактите по делото са безспорно установени и постановяване на друго решение от касационен състав, с което да се потвърди издаденото срещу ответника наказателно постановление.

Ответникът по касационна жалба, чрез процесуален представител поддържа становище, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и правилно е било отменено от районен съд. В този смисъл, обжалваното решение следва да се остави в сила.

Представителят а Окръжна прокуратура Перник предлага да се остави в сила решението на районен съд.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд Перник, касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно наказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е възприел изцяло за установени фактическите констатации, описани в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП. Съгласно описаното там, при постановяване на обжалвания съдебен акт, районен съд е приел, че правното основание, на което е било издадено наказателното постановление е неотнормосимо към установените факти.

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е несъставомерно, т.к. съставът на нарушението, за което ответникът по жалба е привлечен към административно наказателна отговорност, е разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ, съдържащ забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП, като санкционирането на жалбоподателя на основание чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ за това, че е допуснал до работа лице, без да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, което предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 2.VIII.2013 година, а още по-малко е направено и съответното уведомление, представляващо задължение на работодателя, произтичащо от сключен трудов договор, решаващият съд е приел за практически невъзможно предоставянето на копие от трудов договор, поради обективното му несъществуване преди тази дата. Развити са подробно мотиви в насока за същността на трудовото правоотношение, че въпреки разпоредбата на чл. 1, ал.2 от КТ трудовото правоотношение не може да се предполага, както и че по естеството си трудовия договор е формален (чл. 62, ал.1 от КТ) и е юридически факт, с чието настъпване възниква не само трудовото правоотношение, но и задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и в този смисъл, доколкото не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и забраната по чл. 63, ал.2 от КТ, то неправилно нарушаването на забраната е възприето от органите на административно-наказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател, и неправилно му е вменена административно наказателна отговорност за такова административно нарушение. По тези съображения районния съд е отменил наказателното постановление.

Този извод на районен съд е правилен. От приложените писмени доказателства се установява, че в хода на проверка по спазване на трудовото законодателство, на 2.VIII.2013 г. в стопанисван от ответника по касация търговски обект е било заварено лице да полага неквалифициран труд. Според проверяващите длъжностни лица, ответникът е извършил нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ, тъй като допуснал това лице до работа без да му предостави копие от писмен трудов договор и уведомление до НАП. От приложената саморъчно попълнена декларация по реда на чл. 399 и др. от КТ, лицето, което според АНО е полагало труд, е удостоверило, че няма сключен трудов договор, тъй като в деня, когато е установено нарушението, това лице не е полагало труд във физически смисъл, а е било за пробен, според него, срок. Трудов договор е сключен с лицето в същия ден, както е подадено и уведомление до НАП. Спорният и съществен въпрос е може ли да намери приложение разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ при положение, че в момент, предхождащ сключването на трудов договор лицето е заварено в търговския обект, като там то не е имало определени функции във връзка с договорен характер на работа.

За да е съставомерно нарушение на разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ е необходимо в предходен момент да е сключен трудов договор в писмена форма;

да е изпратено уведомяване до съответната териториална структура на НАП. Нарушението ще е налице, когато на работника не са предоставени тези два документа, каквото е формалното изискване. Независимо, че районен съд е развил съжденията си във хипотеза на предположение, в крайна сметка липсата на документално оформено трудово правоотношение не е основание, да се налага санкция за недоказано нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ, тъй като завареното според проверяващите лице, в търговския обект не е обвързано на всяка цена с потенциално изпълнение на трудови задължения, при това по действителен писмен трудов договор. Предоставянето на работника на копие от трудов договор и уведомлението по чл. 62, ал.3, заверено от ТД на НАП, от страна на работодателя предполага неговото съществуване и наличие към момента на допускане до работа на работника. Такова наличие в процесния случай не е било налице. Дори лицето, от чието присъствие служителите на АНО са приели, че е на работа е вписало, че няма трудов договор в посочената декларация. В тежест на административно-наказващия орган е да докаже, като установи в хода на съдебното дирене по един безспорен начин твърдяното от него нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ. Настоящата инстанция счита, че от приобщените пред въззивния съд гласни и писмени доказателства това нарушение не се установява.

В конкретния случай доказателствата установят безспорно, че няма сключен трудов договор, но това не е преценено от АНО, за да възникнат следващите се от това задължения за дружеството. В тази връзка съдът намира за правилни изводите на решаващия състав, че е невъзможно работодателят да връчи трудов договор – съответно уведомлението, издадено въз основа на него, които не съществуват в правния мир. С оглед изложените съображения, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не са налице касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно.

Предвид изложеното, Административен съд Перник, касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 163, постановено по н.а.х.дело № 1751/2013 година по описа на районен съд Перник.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.